

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
 เมื่อวันที่ ๕ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๔๘
เรื่องของธรรมไม่บังคับใคร

ก่อนจ้งหัน

ท่านทั้งหลายมาวัดนี้ให้สังเกต อย่ามาโลเลโลกเลก มาแบบเพลิดๆ เพลินๆ ตามนิสัยที่เคยเพลินมาดั้งเดิม ไปที่ไหนดูนั่นดูนี่ ไม่ได้ดูเพื่อสาระแก่ตัวเองนะ เราบอกตรงๆ สำหรับมาวัดนี้มาดูให้ดี ดูพระดูเณรก็ดูให้ดี ท่านดูท่านอยู่แล้ว ท่านทั้งหลายจะดูท่านดู ดูแล้วเอาไปประกอบกับตัวเอง ไปดูตัวเองอีกทีหนึ่ง เทียบเคียงหาข้อดีข้อด้อยของดีต้องหาอย่างนั้นซิ มาวันหนึ่งๆ จนรำคาญนะเรา ยั่วเย้าๆ ในวัดไม่ได้หน้าได้หลังอะไร มองดูน้ำมันขวางตาๆ เพราะไม่เคยได้อบรม จิตไม่มีเจ้าของ ถ้าเป็นสัตว์ไม่มีเจ้าของตายง่ายนะ ถ้าสัตว์มีเจ้าของมีผู้รักษาอยู่ ไม่ค่อยเป็นอันตรายง่ายๆ แต่สัตว์ที่ปล่อยเร่ๆ ร่อนๆ ไม่มีเจ้าของนี้ตายง่ายมาก

อันนี้จิตใจเราไม่มีเจ้าของ คือ สติธรรม ปัญญาธรรม มีอรรถมีธรรมเข้ารักษาจิตใจเสียง่าย ตายง่าย ตายทั้งๆ ที่มีชีวิตอยู่นี้แหละ ตายจากความดีทั้งหลาย มีแต่ความชั่วเหยียบย่ำทำลายตลอดเวลา เรายังจวนจะตายเท่าไรยังเป็นห่วงโลก เวลานี้ห่วงมากนะ โลกชาวพุทธเรานี้ฟุ้งเพื่อเห่อเหิมทุกอย่าง มีตั้งแต่เรื่องดีเรื่องดี เป็นเรื่องของกิเลสทั้งนั้นๆ เราอยากพูดซ้ำอีกว่าทั้งนั้นอีกสักสามหน จนดูไม่ได้นะ

อย่างเข้ามาในวัดนี้มันบอกตลอดเวลา เข้ามาในวัดเพ่นๆ ฟ่านๆ ตาเถ่อตามองโน้นมองนี้ เพื่อจะหาสาระไม่มีละ บางทีเรารำคาญตาเราดูเอา โล่หนีจากวัด บอกตรงๆ เลยนะ นี่ละธรรมเป็นอย่างนั้น ท่านทั้งหลายอย่าคิดที่เดียวว่าหลงตานี้ดูๆ ให้ดูตัวเอง มันดูร้ายต่อตัวเองเพื่อความชั่วทั้งหลายมีมากน้อยเพียงไร แทบเรียกว่าทุกคนไปเลย เราไม่อยากจะแทบทุกคน มันเลอะเทอะขนาดนั้นนะ เอาธรรมจับจนดูไม่ได้เวลานี้ ท่านทั้งหลายยังโอ้อ่าฟูฟ่า ยังอวดว่าเก่งอยู่หรือ เหนือธรรม เหยียบหัวธรรมเวลานี้ กิเลสเข้าเหยียบหัวธรรมในวัดก็พระเณรเหยียบหัวพระพุทเจ้า ออกจากวัดไปก็ประชาชนเหยียบหัวพระพุทเจ้าเหมือนกัน พุทธั ธมฺมํ สงฺฆํ สรณํ คจฺฉามิ ถูกเหยียบตลอดเวลา

ตัวเองคือกิเลสสมุทรคู่อื่นเหยียบทองคำทั้งแท่ง ให้พากันระมัดระวัง มาวัดนี้เพ่นๆ ฟ่านๆ อยากไปดูวัดนั่นดูวัดนี้ ดูเพื่อความเพลิดความเพลิน ไม่ได้ดูเพื่อสารประโยชน์อะไรเลย เราจึงบอกว่าวัดนี้ถ้ามาเพ่นฟ่านอย่างนั้น อย่าเข้ามานะ วัดนี้ไม่ต้องการอะไรยิ่งกว่าธรรม เพื่อทำคนให้ดีเท่านั้น เราไม่ได้มุ่งอะไร สมบัติเงินทองข้าวของเราไม่สนใจยิ่งกว่า

หัวใจคน หัวใจคนนี่สำคัญมาก ร้ายก็ร้ายมาก ดีก็ดีมาก ให้ดูตรงนั้น ร้ายมากคือกิเลสอยู่ในใจ ดีมากคือธรรมอยู่ในใจ ให้เอาไปพิจารณาไตร่ตรองตนเอง

ดูที่ไหนไปที่ไหนดูไม่ได้ๆ ถ้าจะดูนะ นี่ก็แบบหุหนวกตาบอด คือธรรมดูโลกท่านไม่ได้หนักนะ ดูเหมือนไม่ดู รู้เหมือนไม่รู้ เจยไป ถึงวาระที่พูดก็ดังที่พูดนี้แหละ ดูมาสักเท่าไรแล้ว เอามาพูดก็พูดสอนผู้ที่เป็นนั้นแหละไม่ได้สอนใครนะ ให้พากันพินิจพิจารณาบ้าง ชาวพุทธเรานี้เลอะเทอะมากที่สุด ชาวพุทธชาวพระแบบเดียวกัน พระท่านก็นิยมมาแต่ตั้งเดิมว่าวัดๆ พระอยู่ในวัดก็เหมือนทอง ทองคำอยู่ในวัดเป็นคลังหลวง คลังทอง คลังอรรถคลังธรรม เดียวนี้วัดกลายเป็นส้วมเป็นถ่านแล้วนะ และพระเถระเป็นตัวมูตรตัวคูบรจจุอยู่ในวัดนั้น บรจจุมูตรคูไปหมดเลย วัดกลายเป็นส้วมเป็นถ่าน พระเถระเป็นมูตรเป็นคู มีไหม ไปเที่ยวหาดูเอา วัด

ให้ดูไปตั้งแต่วัดป่าบ้านตาดนี่ออกไป เป็นยังไงพระเถระเหล่านี้เป็นมูตรเป็นคูไหม ปฏิบัติตัวเลวทรามเหยียบหัวพระพุทธรูปเจ้าไป เรียกว่าพวกมูตรพวกคู แล้ววัดเป็นที่อยู่ของพระก็เป็นส้วม เต็มอยู่ในนี้มีตั้งแต่มูตรแต่คู เต็มวัดนี้คือเต็มส้วม ส้วมกว้างขนาดไหน วัดนี้มัน ๓๐๐ ไร่ นี่ละส้วมกว้าง ๓๐๐ ไร่ ที่นี้มูตรคูอยู่ในวัดนี้ ในคราวนี้มีเท่าไร ทำร้อยหรือหกร้อยคน ทางพระมีก็ร้อยองค์ มีแต่พวกมูตรพวกคูเต็มอยู่นี้ หาผู้ปฏิบัติเพื่ออรรถเพื่อธรรมแทบจะไม่มีนะ ดูนะดูตั้งแต่ตัวเองออกไป ธรรมต้องดูกระจายให้ทั่วถึงซิ มองดูจนจะดูไม่ได้เวลานี้

ท่านทั้งหลายอย่าเข้าใจว่าหลวงตานี้เป็นหมาบ้าเที่ยวกัดโน้นเท่านั้น ให้ดูตัวหมาบ้าในตัวเองนั่น มันกัดมันเห่าทำลายเจ้าของอยู่ตลอดเวลา ด้วยการได้เห็นได้ยิน ด้วยความประพฤติกิริยาอาการทุกอย่างทำลายตนเองทั้งนั้นๆ พวกหมาบ้า เข้าใจไหมละ จำให้ดีนะหมาบ้าพระบ่าตัวนี้กำลังเที่ยวปราบหมาบ้าอยู่ในวัดนี้ มันเยอะเหลือเกินหมาบ้า มีทั้งพระมีทั้งประชาชน มีทั้งพวกอยู่ในครัว มันพวกบ้าด้วยกันนั่นละ เอาละพอ อย่างนี้ละเวลาพูดเหมือนจะกัดจะฉีกแต่ความจริงไม่มีอะไร ตั้งขึ้นมาเฉยๆ ตั้งขึ้นมาตีโน้นตีนี้ ไม่งั้นมันไม่สะดุดใจคนเรา ต้องกระตุกบ้างซิ ให้พร

หลังจ้งหัน

หน้านี้ที่พระท่านเที่ยวกรรมฐานกัน ท่านจะเข้าที่พัก เช่นในถ้ำ หรือเข้ามาทำที่มุงให้บ้าง พวกหญ้าแห้ง เขาเอาหญ้ามามุงพอได้อยู่ ที่ไปโดนฝนอยู่ตลอดก็คือตอนเดือนยี่เดือนสาม ตอนนั้นท่านไม่หาที่มุงที่บังที่ไหน ท่านชอบอยู่ตามร่มไม้ๆ อยู่ๆ ฝนกระหน่ำลงมา ถ้าเป็นกลางวันก็ไม่เป็นไร ถ้าเป็นกลางคืนนี้ โอ้ย เหมือนปิดประตูตีหมาเลย เรานี้โดนแล้วนะที่ว่านี้ แทบทุกปีแหละ แต่ไม่เข็ด คือจิตมันมุงต่อธรรมไม่ได้สนใจกับอันนี้ ฝนกระหน่ำกลางคืน โอ้ ฝนตกหน้าเดือนอ้ายเดือนยี่นี้ ระยะเวลาแหละ ฝนตกนี้หนาวมากที่สุด

ถ้ามันได้ตกกระหน่ำลงจน.. ไปไหนไม่ได้กลางคืน จึงเหมือนว่าปิดประตูตีหมา ไปไหนก็ไปไม่ได้ อยู่ในมุ้งอยู่ในกลด ฝนตกมาก็ไหลออกมุ้ง บริหารสำคัญๆ ที่จะเปียกฝน เช่นไม้ขีดไฟ แต่ก่อนมีแต่ไม้ขีดไฟ ผ้าสังมาๆ เอาใส่ในบาตรปิดไว้เสีย นั่งกอดบาตรอยู่นั้นแหละ

ฝนหน้านี้หนาวมากนะ โดนแทบทุกปี คือเราไม่ได้สนใจกับมัน มันจะตกเมื่อไรมันก็ตก แต่พอเดือนมีนา เมษา ไปแล้วจะหาที่มุงแหละ พวกหญ้าพวกอะไร โยมเขาก็หาหญ้าอะไรมามุงให้สองสามตบก็พอแล้ว อยู่ภาวนา ตอนนี่ต้องมีที่มุงที่บังแหละพระกรรมฐานเรา นี่ไม่มีใครพูด ทั่วประเทศไทยพูดเรื่องกรรมฐานท่านปฏิบัติตัวของท่านอย่างไรไม่มีใครพูดนะ ไอ้หรุๆ ฟาๆ นี้ก็ชั้นๆ เต็มเกลื่อนไปหมด ท่านอยู่ท่านอยู่อย่างว่านี่แหละ เอาหญ้าไปมุงสี่ห้าตบถึงพออยู่ได้ ทีนี้เมื่อแสดงผลตามหลักความเป็นจริงไม่หลอกไม่ลวงไม่พลิกไม่แปลง ท่านเหล่านี้แหละเป็นผู้ทรงความสุข ทรงมรรคทรงผลรื่นเริงอยู่ในจิตตลอด

จิตรื่นเริง จิตเป็นสุขเสียอย่างเดียว โลกนี้กว้างขวางไปหมดเลยนะ ถ้าจิตคับแคบ ตีบตัน จิตเป็นทุกข์เสียอย่างเดียวนี่ โลกไหนก็เกาะมาแคบอยู่ที่จิต จิตนี้ถูกบีบถูกบังคับบีบ โลกกว้างแสนกว้างไม่ได้มีความหมาย มามีความหมายอยู่ที่จิตถูกบีบบังคับด้วยความทุกข์ประเภทต่างๆ จากอารมณ์ต่างๆ นั้นแหละ อันนี้ทุกข์มาก ท่านที่บำเพ็ญอยู่ในป่าในเขา โลกมองข้ามนะ ท่านไปอยู่อย่างนั้นไม่เห็นเป็นของสำคัญอะไรเลย ท่านอยู่ในป่าในเขา เห็นสำคัญแต่ตึกหลายๆ ชั้น สำคัญมาก พวกบ้า เข้าใจไหม พูดให้มันชัดๆ อย่างนี้ ไอ้พวกบ้าไปสำคัญตึกเท่านั้นชั้นเท่านั้นชั้น แหมสวยงาม เอาอย่างกันแหละ ปูบปั๊บเอาอย่าง อยากปลูกอยากสร้าง เงินไม่มีก็หาภู่หายืมเขามา ทีนี้นั่นละบีบบังคับละนั่น ดิดหนี่ ไอ้เจ้าหนี่ก็เป็นทุกข์ ผู้ดิดหนี่ก็เป็นทุกข์ ก่อกรรมก่อเวรกันยุ่งไปหมด ท่านอยู่ในกระต๊อบท่านดิดหนี่ใคร ท่านไม่ได้ดิดหนี่ ท่านไม่มีแต่ท่านไม่จน ท่านไม่ดิดหนี่ใคร

หน้านี้ท่านมีกระต๊อบเล็กๆ อยู่ ควรอยู่ถ้าท่านก็อยู่ตามถ้าตามอะไร พระมักฟังถ้าเดือนมีนา เมษา เข้าอยู่ในถ้ำ ฝนตกฟ้าลางก็อยู่สบายในถ้ำ ถ้าไม่อยู่ในถ้ำก็มีกระต๊อบๆ อยู่ นี่จะพูดถึงเรื่องกรรมฐาน ที่บ่อแห่งความสุขความเจริญและเลิศเลออยู่ที่จุดนั้นนะ พระพุทธเจ้าอยู่อย่างนั้นแหละ ทรงบำเพ็ญอยู่ในป่า ตรัสรู้ขึ้นมาเจ้าสอนโลก เบญจวัคคีย์ทั้งห้าเข้าปั๊บ แล้วอันดับสองเรื่อย ๆ นี่ผู้ครองความสุขความเจริญครอบโลกธาตุนะ พอจิตผางขึ้นมาอย่างเดียวมันเปิดออกหมดเลย สิ่งที่มาปิดบังจิตใจบีบบังคับไฟจิตใจมีแต่กิเลส พออันนี้จางออกๆ เปิดโล่งออกหมดมันโล่งไปหมดเลย มีกิเลสเท่านั้น นั่น ชื่นนี้ได้เลย ไม่ผิด

ทีนี้พวกเรามีแต่กิเลสทั้งนั้นๆ บีบหัวใจ อยู่ที่ไหนก็เหมือนนักโทษในเรือนจำ นักโทษในเรือนจำเป็นยังงี้ดูเอา พวกเรานี้นักโทษในวัฏจักร หมุนกันอยู่นี้แหละ ท่านผู้ที่นอกจากวัฏจักรนี้แล้วกับเราเป็นยังงี้ นี่ละที่อัศจรรย์เอามากมาย มันต่างกันขนาดนั้นละ โลกจึงไม่เหลือบมองกัน ไปได้แต่ผู้ที่อย่างว่านี่แหละ หลุดพ้นไปได้ๆ เมื่อถึงกาลเวลา นี่ก็

เพราะบารมีนะ ธรรมดาที่อยู่ธรรมดาๆ เวลาบารมีที่สร้างมาไม่หยุดไม่ถอยด้วยการสร้าง ความดีต่างๆ รวมกันเข้าๆ มีกำลังมาก ค่อยหนุนจิตขึ้นๆ ที่นี้พอเต็มที่แล้วส่งฝั่งเลย อยู่ที่ ไหนอยู่ไม่ได้ ถึงเวลาแล้ว

อย่างพระยาสกุลบุตรนั้นแหละ อยู่ในท่ามกลางกองเงินกองทอง พ่อแม่มีลูกคนเดียว กองสมบัติมีมากขนาดไหนขนาดยื่นท่วมหัววางั้น อดอยากอะไรจึงต้องว่าวุ่นวายๆ วุ่นอะไร คือลูกนี้ถึงเวลาแล้ว เหมือนผลไม้เราได้รับการบำรุงจากลำต้น ลำต้นก็ได้รับปุ๋ยหนุนกันเข้าไป มันก็เป็นดอกเป็นผลขึ้นมา แก่ขึ้นมาๆ ที่มันจะหลุดจากขั้วละชิมันอยู่ไม่ได้อยู่ในต้น คืออาศัยต้นนั้นแหละหนุนอาหารให้เป็นดอกเป็นผลขึ้นมา นี่ก็คือกุศลประเภทต่างๆ ค่อยหนุนขึ้นมาอย่างนี้ละ เมื่อหนุนขึ้นมาแก่กล้าแล้วจะอยู่ไม่ได้ละที่นี้ อยู่ในท่ามกลางกองเงิน กองทองก็ว่า ที่นี้วุ่นวาย ที่นี้ยุ่งเหยิง ที่นี้ขัดข้อง อยู่อย่างนั้น อยู่ที่ไหนก็มีแต่ขัดข้องๆ

อ้าว มันขัดข้องอะไร พ่อแม่ว่า ไม่พูดมีแต่ขัดข้อง ก็พ่อแม่ไม่รู้ด้วยนี่นะ มันหากคับ อยู่ในจิต มันจึงมีแต่จะเบิกออก จะไปแล้วนะ จะหลุดจากขั้วแล้วนั้น ผลไม้มันสุกกับต้น แล้วจะหลุดจากขั้วแล้วที่นี้ อยู่ที่ไหนวุ่นวายไปหมด พ่อแม่ก็ว่า เอ้ ลูกของเราเป็นยังไง ทำไมถึงว่าวุ่นวาย อยู่ที่ไหนมีแต่บ่นว่ายุ่งเหยิงวุ่นวาย ขัดข้องอยู่ตลอด อะไรๆ ก็ไม่อดไม่ อยากท่วมท้นอยู่หมด แล้วขัดข้องอะไร ยุ่งเหยิงอะไรไม่พูด มีแต่ขัดข้อง สุดท้ายโดดหนีเลย นั้นเห็นไหมละ

ไปก็บ่นไป ขัดข้องๆ ไปหาพระพุทธเจ้า ตอนนั้นพระองค์เดินจงกรมอยู่ที่นี้ขัดข้อง ที่นี้วุ่นวาย พระองค์ก็ว่า มาๆ ที่นี้ไม่ขัดข้อง ที่นี้ไม่วุ่นวาย พระองค์ก็แสดงธรรมปึง นี้ก็ฝั่งเลย นั้นเห็นไหม มันหลุดจากขั้วแล้วไม่อยู่กับต้นกับลำละที่นี้ โดดออกๆ เลย นี่คือบารมี แก่กล้า ต่างคนต่างสร้าง ต่างคนต่างทำหนุนกันเข้าๆ อย่างนี้ มันก็เป็นขึ้นมาจนได้นั้นแหละ นี่เรายกตัวอย่างผู้ที่เต็มที่แล้วอยู่ไม่ได้ อยู่ที่ไหนขัดข้องไปหมด แต่ก่อนก็อยู่กับอันนี้แหละ เพลิดเพลินรื่นเรื่งกันกับอันนี้ แต่เวลามันแก่ขึ้นมาๆ แล้วมันหลุดจากขั้วไปเลย โดดเลยถึงพระพุทธเจ้า บรรลุธรรมปึงเลย เป็นอย่างนั้นละอำนาจแห่งบารมีการสร้างกุศล

อย่าพากันประมาทนะ อย่าเห็นแต่กิเลสตัณหา ความโลภความโลเลไม่หยุดไม่ถอย ไม่มีพอ แม่น้ำมหาสมุทรกว้างขนาดไหน ความโลภยิ่งกว้างกว่านั้น แม่น้ำมหาสมุทรยังมีฝั่งนะ ฝั่งโน้นฝั่งนี้ ความโลภ ความดิ้นรนของจิตใจนี้กว้างยิ่งกว่าน้ำมหาสมุทร ให้เท่าไรไม่พอๆ อำนาจของกิเลสตัณหาเป็นอย่างนั้น เมื่อพ้นไปแล้วก็รู้กันเอง พระพุทธเจ้าถึงออก อุทาน โธ จะสอนได้ยังไงสอนโลกเมื่อเป็นอย่างนี้ ทั้งๆ ที่พระองค์ก็อยู่กับโลกมาตั้งกัปตั้ง กัลป์ แต่เวลาผางขึ้นไปเท่านั้น โหย จะสอนได้ยังไง นั้นเป็นอย่างนั้น

นี่ก็พยายามสอนบรรดาพี่น้องทั้งหลาย ในธรรมทุกชั้นที่เรานำมาสอนบอกว่าเราไม่สงสัย พูดอันไหนไม่มีสงสัยเลย เผลอออกมาไม่ว่าช่องแคบช่องกว้าง ออกหนักเบาเล็กน้อย

จะเป็นธรรมล้วน ๆ ออก ก็เลสไม่เข้าสิงได้เลย ใครจะว่าอะไรเราไม่สนใจ การเทศนาว่าการ ปัจจุบันนี้ก็รู้สึกจะเป็นหลวงตาบัวปากเปราะนี้แหละเสียงแว๊ด ๆ อยู่ทุกแห่งทุกหน ในบ้าน ในเมืองในศาสนา ตลอดถึงชาติบ้านเมือง ตลอดถึงศาสนา รวมอยู่ในหลวงตาบัวแว๊ด ๆ อยู่ นี้ละ ก็มันดูไปหมด เห็นนี่ว่าไง แล้วพูดตรงไหนมันไม่ผิดนี่ เสนอออกตรงไหนถูกทั้งนั้น ส่วนเขาจะทำตามไม่ทำตามนั้นเป็นเรื่องของโลก เรื่องของธรรมไม่บังคับใคร

ความจริง ความผิดความถูกประการใด จะพูดไปตามหลักความจริง ๆ ใครจะเอา ก็เอา ไม่เอาก็สุดวิสัย กรรมของสัตว์ นั้นละเรื่องธรรม อย่างที่เราพูดอยู่ทุกวันพูดให้ชัด ๆ เสียงแว๊ด ๆ อยู่ทุกวันนี้เหมือนกับว่าเป็นข้าศึกต่อชาติต่อศาสนา คนทั้งหลายเขาจะคิดอย่าง นั้นทั้งนั้น แต่ธรรมแท้ไม่มี มีแต่ชะล่ำ ๆ ตลอดไปเลย พูดออกไปแล้วถูกต้องแล้ว ๆ ใคร จะทำก็ทำ ไม่ทำก็เป็นกรรมของสัตว์เท่านั้นเอง นี่ก็พยายามช่วยชาติศาสนามาเต็มกำลัง ความสามารถของเราที่จะช่วยได้แค่นี้แหละ โยงอย่างนี้ ก็ฟังเอาซิ

เราไม่เอาอะไรในโลกอันนี้ เราบอกว่าเราพอทุกอย่างแล้ว มีแต่สอนโลกด้วยความ เมตตาล้วน ๆ ความเมตตาที่มีน้ำหนักรากนะ เกินกว่าเรื่องใดที่จะมาทำลายได้เลย หนาแน่นมากทีเดียว ไม่สนใจ ใครจะตำหนิติเตียน ใครจะชมอะไร ๆ ก็แล้วแต่ อันนั้นเป็นเรื่องของสมมุติ ๆ อันนี้วิมุตติผ่านหมดแล้ว เข้าไปหมดแล้ว ไม่สนใจ มีแต่อะไรจะเป็น ประโยชน์แก่โลกมากน้อยก็ชวนชวายนะ นำส่งสอนไปเท่านั้นเอง เราอยู่นี้ก็อยู่ด้วยลมหายใจเท่านั้นที่สอนโลกเวลานี้ อุตสาหะพยายามสอน ใครจะว่าอะไร ปากใครมี จิตใจของ ใครห้ามไม่ได้ คิดไปพูดไป ดีชั่วอยู่กับผู้พูดนั่นแหละ ลงที่นั่น ดีเข้าที่นั่น ชั่วก็เข้าที่นั่น ไม่ได้เข้าที่ไหนจะไปตำหนิใคร ไปตำหนิคนนั้น ตัวตำหนินี้แหละตัวสร้างเหตุ ความทุกข์ ความสุขจะอยู่ตรงนี้นะ ความชมเชยสรรเสริญก็ดี ตำหนิก็ดี ออกจากนี้จะเข้าที่นี้ ท่านไม่ รับ ยิงเป็นพระพุทธรเจ้า พระอรหันต์แล้วไม่มีอะไรเข้าถึงได้เลย มีแต่เมตตาธรรมครอบ โลกธาตุ สอนโลกสอนด้วยความเมตตา

เรื่องศาสนานี้เลิศเลอสุดยอดแล้วนะ ท่านทั้งหลายให้ฟังเสียงพระพุทธรเจ้า ถ้าอยาก มีความสงบร่มเย็นมีฝั่งมีฝ้า ในครอบครัวเหยาเรือนและตัวของเราเอง ขอให้มึธรรมแทรก อยู่ในนั้นเถอะ จะมีขอบมีเขตอยู่ในตัวของมันเอง กว้างแคบขนาดไหนธรรมจะประสานกัน ไปเพื่อความสงบร่มเย็น เป็นมงคลไปทั้งนั้นแหละถ้าธรรมไปไหน ถ้ากิเลสไปไหนเป็นไฟ ไปพร้อมนะ ไหม้เผาไปหมด ไม่ว่าไม้สดไม้แห้งเผาได้ทั้งนั้น เรื่องไฟมันเผาได้หมด ร้อน ไปหมด ถ้าเรื่องธรรมแล้วเย็นไปหมด

มองเห็นหน้ากัน เคยเห็นกันเมื่อไร สนิทกันเพราะอะไร เพราะความตายใจต่อกัน เนื่องจากธรรมเป็นเครื่องประสานเอาไว้ ตายใจกันได้หมด ไม่ได้ว่าชาติชั้นวรรณะใด ไม่มี หัวใจเป็นอันเดียวเหมือนกันหมด นี่เอาตรงนี้นะ แม้แต่สัตว์ก็มีหัวใจ มีความรู้สึกรักสุข

เกลียดทุกข์เหมือนกันหมด เมื่อเป็นอย่างนั้นเห็นใจกันแล้วประสานกันได้ เกลี้ยเพื่อแผ่ต่อกันได้ทั้งนั้น ไม่เย่อหยิ่งจองหองพองตัว มีธรรมมากเท่าไรยิ่งอ่อนน้อม เต็มไปด้วยเมตตา ไม่มีคำว่าถือสูงถือต่ำ มีแต่ความเมตตาครอบไปหมด นี้เรียกว่าธรรม

ขอให้บำเพ็ญให้เป็นขั้นที่ใจ เป็นขั้นที่ใจดวงใด ใจดวงนั้นความสว่างจะขึ้นทันที ความร่มเย็นเป็นสุขจะออกจากใจดวงนั้น ให้โลกได้รับความร่มเย็นเป็นสุขตลอดไปทั่วถึงกัน นี่ละธรรมเป็นอย่างนั้น เรื่องกิเลสมีแต่จะกวาดเข้ามาๆ ที่จะเบิกออกไม่มี กิเลสกวาดเข้ามาทั้งนั้น แล้วก็มัดเจ้าของนั้นแหละกิเลสไม่มัดใคร มัดเจ้าของ ถ้าธรรมแล้วเปิดเจ้าของออก แก้วเจ้าของออกเรื่อยๆ พวกกันจำเอานะ วันนี้เอาเท่านั้นละไม่พูดมาก พูดแต่ธรรมดาธรรมล้วนๆ วันนี้ให้สบายใจสักหน่อยเถอะ วันไหนก็พูดแต่เรื่องสกปรกโสภณ เราอยู่ในท่ามกลางโลกสกปรกมันก็ต้องได้พูดอยู่ตลอดนั่นแหละ วันนี้อยู่ท่ามกลางก็ตามธรรมก็อยู่ท่ามกลางของสกปรก พูดได้ทำไมจะพูดไม่ได้

(ลูกศิษย์ถวายปัจจัย) นี่หมื่นบาทนี่ไม่ไปไหน กระจายทั่วโลกเหล่านี้ ไม่เข้านี้มีแต่ออกตลอดเวลา เราบอกจริงๆ เราพอทุกอย่างแล้วเราไม่เอา ได้มาเท่าไรออกหมดเลย จนกระทั่งติดหนี้เขาก็มีบางที ครูบาอาจารย์ที่คนเคารพนับถือมาก ๆ อย่างนี้น่าจะเป็นมหาเศรษฐี อันนี้เป็นมหาเศรษฐีจน จนที่สุดคือหลวงตาองค์นี้ละ ไหลเข้ามาอย่างนี้ไหลออกกระจายทั่วไปหมดๆ ยิ่งไปหาโรงพยาบาล อันนั้นขาดอันนี้ขาด เดี่ยวตีปากเอานะ คำอื่นไม่มีหรือมาพูดอย่างนี้ เห็นหน้าอันนี้ก็ขาดอันนั้นก็ขาด เดี่ยวตีปากเอานะ เขารู้นิสัยเราเดี๋ยวนี้ เขาไม่สนใจกับเราแล้ว

ไปที่แรกทั้งกลัวทั้งอะไร ครั้นนานๆ มาเหมือนหมาน้อยกับคน พันกันเลยๆ เรากับประชาชนเหมือนกัน ไปที่แรกก็น่ากลัว ครั้นไปนานๆ เข้าหมาน้อยก็มาพัน เป็นอย่างนั้นนะ นี่คือธรรม ถึงกิริยาจะเป็นยังไงก็ตาม ธรรมไม่ได้เป็นอย่างนี้ อ่อนน้อมอยู่ตลอดเวลา ภายใน เข้าใจไหม กิริยาจะซิ่งซังตั้งตั้งก็ตาม แต่ภายในไม่ได้เป็น มันเป็นภายนอกต่างหาก นี่จะไปที่ไหนที่แรกเขาก็กลัว ครั้นต่อมาเขาจะมาเลียปากเอา ถ้าปากหลบไม่ทันหมาน้อยมันเลียปาก เข้าใจไหม อันนี้ก็เหมือนกัน ไปที่ไหนพูดที่ไหน ที่แรกเขาก็กลัว ครั้นพูดไปพูดมามันจะมาเลียปาก ต้องหลบปากเรา เอาละให้พร

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz